

DE BOOM DROEG PLOTSELING VRUCHTEN

WERKEN MET MOEDERS VOOR HUN KIND

De rust bij
het kind
wordt bereikt
door de
oorzaak van
de angsten
op te sporen
en daaraan
te werken.

I door Christine Langerhorst

In 1999 werkte ik voor mijn afstudeerscriptie hypnotherapie met een moeder voor haar zevenjarig autistische dochtertje. Het meisje had nachtmerries waardoor het hele gezin al jarenlang 's nachts wakker gehouden werd. Na enkele sessies was er al meer rust doordat de moeder traumatische gebeurtenissen uit vorige levens kon 'genezen'. Sindsdien heb ik met meerdere moeders voor hun kind(eren) sessies gedaan, altijd met duidelijke uitkomsten en, afhankelijk van wat de ouders ermee deden, soms zeer goede resultaten. De kinderen zijn niet bij de sessies aanwezig, dat zou het werken vrijwel onmogelijk maken.

Dit is een prachtige manier om iets te doen voor bijvoorbeeld huilbaby's, kinderen met ADHD, klassiek autisme of welke handicap dan ook die het werken met het kind zélf belemmert.

Dankzij de sterke energetische band tussen moeder en kind is het heel gemakkelijk tijdens een sessie via het onderbewustzijn van de moeder het onderbewustzijn of de ziel van het kind te bereiken. Soms is het ook heel effectief om met de grootmoeder te werken.

Uiteraard is dit ook mogelijk met vaders en zelfs met zeer betrokken verzorgers van het kind.

Wél kan het gebeuren dat het kind zich bij de eerste sessies nog niet laat zien omdat er eerst bij de moeder ('moeder' staat hier en verder ook voor vader of verzorg(st)er) aan iets gewerkt moet worden. Of het kind komt er wél bij en laat duidelijk weten dat met hem/haar 'niets aan de hand is', dat de moeder eerst maar voor zichzelf moet zorgen.

Als die bereidheid er is en de moeder werkt aan haar eigen problematiek, dan is er al heel vaak veel meer rust bij het kind en in het gezin.

Ook kan het gebeuren dat het kind duidelijk maakt dat het bij deze ouder(s) gekomen is om hen te helpen een andere weg in te slaan. Helaas laten ouders het dan weleens afweten. Het is ook niet makkelijk als je als ouder ontdekt dat – in een sessie – de rollen omgekeerd zijn: in plaats van dat de ouder bepaalt wat het kind zou moeten, vertelt het kind de ouder wat het nodig heeft of vindt dat er moet gebeuren.

De rust bij het kind wordt bereikt door de oorzaak van bijvoorbeeld de angsten op te sporen en daaraan te werken. Hóe daaraan te werken, hangt ervan af hoe het kind zich tijdens de sessie manifesteert en waar het de moeder heenleidt of welke beelden het laat zien.

Naar mijn ervaring manifesteert de ziel van het kind zich vrijwel altijd in de gedaante en leeftijd welke het kind op dat moment ook heeft. Maar wel helemaal gezond en volledig aanspreekbaar. Bijvoorbeeld een jongen van veertien jaar die in het dagelijks leven zich in een nogal onhanteerbaar lichaam bevond en slechts een beetje kon brabbelen, manifesteerde zich in de sessie als de puber die hij had kunnen zijn en sprak in de sessie normaal nederlands. In dit geval zelfs nogal 'stevig' nederlands; hij was woedend op zijn moeder omdat hij vanaf heel klein alsmáar had geprobeerd haar in dromen te bereiken en zij deze niet serieus nam.

Een autistisch jongetje van negen jaar kroop tijdens de eerste sessie bij zijn moeder op schoot en werd kleiner en kleiner tot hij een babytje was. De moeder herinnerde zich toen dat hij na zijn geboorte in de couveuse moest. Nu kon zij hem alsnog de geborgenheid, veiligheid en koestering geven die

hij toen nodig had. In de volgende twee sessies liet hij haar beelden uit zeer traumatische vorige levens zien, waarvandaan we de afsplitsingen terug hebben gehaald en weer geïntegreerd. Het kind was daarna veel rustiger en bleek zelfs over een behoorlijke dosis humor te beschikken!

Naar mijn overtuiging is niet alleen bij de moeder, maar ook bij het kind een zekere mate van bewustwording noodzakelijk om op alle niveaus te kunnen genezen. Daarom giet ik, samen met de moeder, de traumatische beleving in een voor het kind geschikte verhaalvorm. Een verhaal waar weliswaar de verschrikking benoemd wordt, maar waar alles uiteindelijk bevredigend in het hier en nu afloopt. Niet alleen bevredigend, maar vooral geruststellend. Het bekende: 'Dat was toen..., maar nu; bij ons; in dit leven; in dit huis; enzovoort (vul maar in...) ben je veilig; is het goed.'

Het kleine kind begrijpt soms lang niet alles, maar het onderbewustzijn pakt het op en gaat ermee aan het werk.

Het jongetje van negen jaar, we noemen hem Gerben, begreep het 'verhaal' van zijn vorige leven kennelijk heel snel en had de behoefte dit ook zo snel mogelijk af te sluiten. Er mocht niet verder over uitgeweid, hij wilde er niets meer over horen! Wél liet hij in de volgende sessie door een prachtige metafoor zien dat hij er baat bij had: De boom die op hun gezamenlijke 'uitvalsbasis' stond, droeg plotseling vruchten en Gerben was bezig de vruchten te oogsten.

In dat bos was er een plek waar hij omhoog wees.....

Op de vraag aan Gerben wat hij ons nu als het allerbelangrijkste wilde laten zien, nam hij zijn Mamma bij de hand en bracht haar naar een bos met zeer, zeer hoge bomen. In dat bos was een plek waar hij omhoog wees en daar zag zijn moeder een opening waarboven het licht was. Op en neer door die opening vloog een vogel. Deze fladderde omlaag tussen de donkere hoge bomen en weer omhoog naar het licht en hij bleef dit zonder ophouden doen. Hij leek dodelijk vermoeid. Ik vroeg de moeder deze vogel naar zich toe te halen en hem tot rust te brengen. De vogel kwam wel maar bleef zeer ongerust om zich heen kijken. De moeder verzekerde hem dat hij bij haar en bij de vader van Gerben veilig zou zijn. Dat hun huis een veilig nest was om in te wonen. Uiteindelijk werd de vogel rustig en ging zijn verwarde veren gladstrijken.

Vogels zijn vaak metaforen voor de ziel, die zoals in dit voorbeeld bij veel autistische kinderen heen en weer fladderen tussen het lichaam en misschien wel hun oorspronkelijke lichtwereld, of soms zelfs helemaal buiten het lichaam leven. De ziel kan niet terug naar die lichtwereld want zij heeft zich verbonden aan het lichaam zolang het lichaam leeft. Als een ziel niet in het lichaam kan of wil zijn, liggen daar meestal zeer traumatische ervaringen van vorige levens aan ten grondslag. Deze worden getriggerd door bijvoorbeeld een geboorte-ervaring of door een ziekenhuisopname als het kind nog te klein is om te begrijpen wat er gebeurt.

Gerben liet aan zijn moeder zien hoe bij hem de ziel zeer veel onrust veroorzaakte door dat angstige in en uit fladderen. Deze angsten van de ziel worden door het lichaamsbewustzijn op van allerlei geprojecteerd. Er is dan ook veel uiterlijk houvast nodig om dit enigszins te compenseren. Niets mag van plaats veranderen enzovoort... Gewoon leven en leren is in zo'n toestand uiteraard vrijwel onmogelijk.

Vogels zijn vaak metaforen voor de ziel.....

Toen de vogel rustig was, nam Gerben hem over en wilde hem als een knuffel bij zich houden. De moeder maakte haar zoon duidelijk dat deze vogel zijn innerlijke houvast en kracht zou zijn als hij hem wilde integreren. Hij begreep dit, stond op en liet zien dat hij daar klaar voor was door zich 'groot en sterk' te maken. Toen veranderde de vogel in het evenbeeld van Gerben – volgens de moeder straalden zij beiden – en toen zij elkaar omhelsden, werden ze één. We hebben vervolgens aan Gerben gevraagd wat er met de medicijnen die hij van de kinderpsychiater voorgeschreven kreeg, moest gebeuren. Gerben zei: Als ik medicijnen gebruik, kan de Vogel niet goed in mij wonen". Dit leek me duidelijke taal.

Het was ook duidelijke taal, alleen de kinderpsychiater vond van niet en gaf de ouders de raad om zeker niet met de medicatie te stoppen. De ouders luisterden in deze casus meer naar de kinderpsychiater dan naar de ziel van hun eigen kind en gingen tot mijn verbijstering door hun kind Risperdal te geven. Dit antipsychoticum blijkt onvoldoende te zijn getest voor kinderen onder de 15 jaar en wordt de laatste jaren door

veel kinderpsychiaters voorgeschreven aan autistisch gelabelde kinderen. (Op een blog waar ouders ervaringen omtrent risperdal-gebruik uitwisselen las ik over toediening aan een kind van nog maar twee jaar jong). Hieruit valt makkelijk af te leiden naar wie deze kinderpsychiaters luisteren. Juist, de farmaceutische industrie. Autistische kinderen zijn kennelijk 'uitgekozen' om dit soort medicijnen te testen. Ik kan er niets anders van maken. Een psychiater die ik daarover sprak, zei dat ik in zekere zin wel gelijk had, maar wat konden ze anders doen? De problematiek is groot en de ouders willen nu eenmaal een remedie.

Dit is ook een reden waarom ik dit stuk schrijf. Hoe kunnen we zo snel mogelijk met z'n allen duidelijk maken dat er een remedie is? Dat middels hypnotherapie rust gecreëerd kan worden zonder gevaarlijke bijwerkingen? Dat grote angsten verholpen kunnen worden door samen met de moeders naar de oorzaak ervan te kijken en er energetisch en daaruitvolgend ook praktisch aan te werken?

En dan het grootste punt: hoe kunnen we ouders het vertrouwen geven dat de wereld van de ziel waarin de moeder aan de slag gaat, een evenzo echte werkelijkheid is als de werkelijkheid van alledag? Dat de uitkomsten van sessies serieus genomen mogen worden? Dit is overigens een probleem wat ik niet alleen bij 'mijn' moeders tegenkom, maar ook bij andere cliënten.

Graag jullie reacties op: christine.langerhorst@gmail.com.

Mochten er collega's zijn die met deze werkwijze aan de slag willen gaan, maar behoefte aan wat meer informatie hebben, dan wil ik met alle plezier een eendaagse workshop organiseren.

Christine Langerhorst begon haar loopbaan als hulpverlener in de psychiatrie, waar zij uit eigen initiatief kunstzinnige therapie introduceerde. Nadat ze de psychiatrie verliet bekwaamde zij zich in beeldhouwen terwijl zij haar gezin grootbracht. Bij het Atma volgde ze de opleiding hypnotherapie, waarna zij zich breed bijschoolde met vele workshops.